

Elegii în Februarie

Pornit în căutarea de noi itinerarii,
Apuc pe drumul țării cu nucii tot mai rarii,
În spate cu desag de cărți și manuscrise,
Imaginând prin vremuri trecute ori promise
O Cronică pe care doar neamul meu o știe
Din câte-au fost și câte „ar fi putut să fie” ...
Îl fericesc prin timpuri cu-a patriei cinstire,
Eu, fiul lui, alesul din om și omenire,
Oglinda lui, povestea și martorul, și gândul,
Ca umbra, printre dealuri, în rostul meu urmându-l.
În jur, prin ceața rară, ca în bătai de lună,
Într-o nuntire munții de veacuri ne-ncunună.
Prin flăcări, Apusenii, slăviți cât Araratul,
Parcă mai spun că Horea-i pe drumuri la-mpăratul!
O, neam al meu, ce chinuri din urmă te apasă?
Pe vremea asta, omul de mult e-ntors acasă,
Și munții-s arși de jale, și ei, zdrobiți sub roată
Și puși în furci, pe drumuri, să-i știe lumea toată!
Să fie Domnul Șincai, ivit ca o stafie
În calea mea, pe drumul ce duce în Câmpie?
De către munți, prin neguri, îl plâng din urmă fagii...
Pe umăr, el, întâiul, își clatină desagii
Cum, după timpuri, alții și alții clătina-i-or
Cu duhul lui Cipariu, cu patima lui Maior.
Văd, neam al meu, cum toate răsar prin ani o mie,
Adeverindu-ți fața-n cuvânt și mărturie,
Precum au scris în Cronici, pe vremuri, Cărturarii!
Cum trec pe drumul țării cu nucii tot mai rarii...

Plouă în februarie, parcă din veci purúrea,
Și-mi vin în minte iernile, acele ierni depărtate
Când luam în casă, noaptea, securea,
Dimineața să descleștăm ușile înghețate.
De sub zăpezi mai ieșeau, înnegrind, doar acății, pădurea,
Dar unde sunt acele geruri uitate
Când luam în casă, noaptea, securea,
Dimineața să descleștăm ușile înghețate?
Oameni și vremuri! Toate par să se petreacă aiurea!
Plouă în februarie, amiezile par a veni pe-nserate.
Unde sunt iernile când luam noaptea, în casă securea,
Dimineața să descleștăm ușile înghețate?

Stau la masa de scris, ca în atâtea rânduri,
Uneori bântuit de amintiri, alteori apăsător de gânduri,
De câte se petrec prin lume și prin țară,
De ce-i în sufletul meu și de ce-i în afară.
Toate își cer dreptul la exprimare,
Unele într-un caiet de clasele primare,
Altele într-un letopiseț ori o enciclopedie,
Să mai rămână ceva din cât a fost să fie.
Apoi, fără a-nțelege care-s rostul și hazna,
Ceva din mine se desprinde și o ia razna,
Pe hotare, pe râuri, pe dealuri,
Pe nu știu câte văi, prin nu știu câte Ardealuri,
Și mă văd în stupină, la roiri de albine,
Și cad brume târziu, și cad ploi peste mine,
Și mă simt al pământului, împlinit în hambare,
Ori al cerului din hotar, uitat sub stelele rare...

Vin semnele timpului, tot mai dese,
Întunecările, uitările, clătinările,
Cineva urzește-le, nevedește-le, țese-le,
Cineva îmi răvășește toate cămările.
Amintiri mă bântuie, tot mai neînțelesele
Între gruițele, cărările, cu mirările
Cineva stârnește-le, ocolește-le, -apese-le
Cineva îmi încâlcește toate chemările.
Când apar aurii pe hotare ovesele
Din depărtările, iluminările, așteptările,
Cineva mai adune-le, îmblătească-le, lese-le
Cineva îmi limpezește toate-ntrebările.

Poți să versifici oricâte, orice și oricând,
Pui întrebări, cauți răspunsuri de meserie
Când nicio patimă nu te mai chinuie și niciun gând
Ori o credință în viața ce va să vie.
Dar cine să spună de nopțile tale, la rând,
Când stai și aștepti lângă foaia ta de hârtie
Și niciun cuvânt nu se-arată, nicio fărâmbă de gând
Ori o credință în viața ce va să vie?
O să dispari așa, încercând, căutând
Prin zăpezile sângelui ca printr-o moară pustie
Din câte-au trecut, măcar o licărire de gând
Ori o credință în viața ce va să vie!

Cum nu știai, pe vremuri, ajuns în București,
Să spui o dată clipei „rămâi!” și s-o oprești
Încremenită-n ritmul și rima unui vers
Ca o planetă stinsă, cândva, prin Univers!
Pe când treceai prin parcuri mai sus, la Filaret,
Nu bănuiai că-n tine așteaptă un poet,
Și-n jos pe Cheiul Gârlei, ajuns la abator,
Nici nu vedeai cât sânge o să-i rămâi dator.
Umblai de unul singur, străin și lefegiu,
Din Cotroceni la Podul Izvor și Cișmigiu,
Parcă urmând pe dealuri, hotar după hotar,
De vara citadină încins ca de-un pieptar.
Cum apucaî în umbră pe-alei să te arăți
Imaginaî și sălcii, și rânduri de acăți
Și straturi de petunii le zugrăveai pe rât.
Se-nfiripau în tine și teamă, și urât,
Fără să știi nici cine vei fi, nici cine ești.
Umblai ca o nălucă, și tu, prin București.

Să facem melegarul. Să-l zidim.
 Ne stau alături, încă sub zăpadă,
 Pământul și gunoiul dimpreună
 Ca într-o lege-a nașterii și-a morții,
 Grămezi de timp învăluite-n aburi
 Prin care parcă trece-un muget straniu.
 De către Mureș, pâlcuri mari de nori
 Încep s-arate semnele rodirii.
 O să-l zidim în spatele poieții,
 La locul lui știut și nu departe
 De straturile ce vor fi curând
 Croite-n geometria lor pătrunsă
 Doar de înfiorările seminței,
 Din melegar trecute mai departe.
 Întâi, gunoiul așezat frumos,
 Cu grijă pe la margini și la colțuri,
 Și cu măsură, rânduri peste rânduri,
 Nu mai înalt decât ar fi o masă,
 Pe care, prins și ocrotit în scânduri,
 Se pregătește stratul de pământ
 Pe care-ar fi să-mprăștiem sămânța.
 Să-l coperim apoi și, așteptând,
 De-acum e rândul lui să ne aștepte.